

Sestra vikarjeva za vrati je otrpnila. Čuj, saj so bile čaše res zazvene. Stari vikar pa je govoril vedro.

»Lej no, lej, apostol Pavel, tak si torej. Sem si mislil, da si bil pravi hrust, pa si komaj za tršastega Tolminca. A le zamere nič. Vikar Matija ne pozna poklonov. Kar je res, je pa res. Tako nisem bil vesel še gospoda Lojza, prevzvišenega mojega pastirja, razumeš, kakor sem tebe, trikrat Veliki. In to še na svoj god. Salve, salve!«

Vikarjeva sestra za vrati je krčevito tajila svojo razburjenost. Tedaj je začel vikar nekam nestrpno: »Star sem, glej, in naglušen in tudi vidim že slabo. Saj si mi ga predstavil, saj vem, svojega tovariša, pa saj razumeš, no reci, kdo je, da še njega počastim.«

Sestra za vrati je pritisnila roko na usta, da ne bi zavpila. Skozi špranio v vratih je videla, kako je brat nagnil glavo čez mizo, kakor da je napeto poslušnil, kako je nato krčevito zaklical:

»Pa mi to šele zdaj poveš, ko sem te više posadil, apostol Gospodov? Umakni se mu!«

Sestra vikarjeva je še videla, kako je vikar zdrknil pred nevidnim gostom na drugem mestu, razširil roke in jih proseče dvignil. Brezkončna sreča in pokorščina je pela iz njegove zmedene, vedno bolj pojemajoče besede:

»Gospod Jezus, moj dobri Učenik. Saj sem v zmedi delal. Saj gre le Tebi najčastnejše mesto pri moji mizi. Saj vidiš, saj veš, da je ni reči v moji hiši, da Ti je ne bi dal. Ti si gospod, zapovej, vzemi, moj sladki, sladki gost...«

Sestra vikarjeva je vso silo zbrala, zadržala utrip srca. In čuj! Saj je odgovorilo notri, odgovorilo s sladko ljubeznijo:

»Matija, moj verni hlapec!«

In tam, kjer je sedel apostol, je jeknilo:

»Amen!« — — —

Sestra je planila k bratu. Ležal je kleče z obličjem na tleh. Bil je umrl...

SV. FRANČIŠEK ASIŠKI.

O sveti Frančišek,
kadar zazvonil večer je v vas,
smo se otroci za našo hišo igrali
in takoj smo te spoznali,
ko si prišel med nas...

Ti si bil naš najmlajši bratec...
Kako so te naše sestre ljubkovale
pod sladkim večernim nebom!...

Potem smo plesali
pod tihimi zvezdami
vsi čisti, vsi mali —
naše sestre so imele zlate lasé...

Oh, vrni se, vrni se,
sveti Frančišek,
saj se bomo še igrali —
in takoj te bomo spoznali,
ti naš najmlajši bratec:

saj smo gládili tvoje lasé,
saj smo božali tvoje oči — —
in po tvoji revni halji...

Mi te tolikrat, tolikrat izgrešimo —
o, kdo ve, kje si v neznani dalji...

Ko pride spet maj
v naše gaje,
o vem, da tvoj smehlaj
odstre zavese nam v čudežne sijaje
našega detinstva —

in bomo romali skozi tiho polje
v večerno zarjo
in bomo dejali, da grêmo v božje naročje,
da nesemo Gospodu vsak po eno belo jagnje...
Nič ne maraimo, če pravijo ljudje: to je otročje —
mi grêmo v božje naročje — — —

Anton Vodnik.

SVETA CECILIJA.

O sveta Cecilija,
kakó te iščem v gneči dni,
tak poln tesnobnega pričakovanja,
kako trpim v zmešanem šumenju vseh stvari
in le za hip se odpočijem, kadar duša sanja
o vetru in pomladi, ki pri nás je ni...

O, kako bi rad jaz ene same melodije
zvonjenja daljnega,
ki bi dehtela kot iz tvojega srca,
o sveta Cecilija...
(Ah, že ime je tvoje sladko, da bi jokali
v spominu na detinske dni,
ko v dušo so sijale mi večerne zarje,
oh, z zvoki vse drugačnimi...)

O, molil bom, da Bog mi pošlje spet omame jasne
ki v njih mi trepetalo je teló nedolžno,
kadar v bel sijaj cvetoča
stopila je Marija iz sinjine v maj...

O, ko sem še dete bil,
nikoli se smehljal in jokati nisem
tako žalostno sam...
Vedno
čez moje male rame
zrl me je anđel s sladko sinjimi očmi — —
o sveta Cecilija,
kakó te iščem v gneči dni!...

Anton Vodnik.